

Όχι κάμερες στα σχολεία! Να μη γίνει η πανδημία εργαλείο φαλκίδευσης

Μετά την κατάθεση του αντιεκπαιδευτικού νομοσχεδίου, το υπουργείο Παιδείας προχώρησε, στην εσπευσμένη (και χωρίς διαβούλευση) ψήφιση τροπολογίας για την «παροχή σύγχρονης εξ αποστάσεως εκπαίδευσης». Παρότι, όπως αναφέρεται, οι διατάξεις αντιμετωπίζουν «ζητήματα που χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης» λόγω της πανδημίας, στην αιτιολογική έκθεση δηλώνεται ξεκάθαρα ότι η δυνατότητα αυτή παρέχεται σε κάθε «άλλο έκτακτο λόγο» που καθιστά «δυσχερή ή αδύνατη την παρακολούθηση διά ζώσης μαθημάτων» (άρα πχ. σε μια μαθητική κατάληψη ή αν απουσιάζουν οι απαραίτητοι εκπαιδευτικοί). Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι, «κατά παρέκκλιση κάθε άλλης διάταξης», με την τροπολογία εισάγεται (για πρώτη φορά σε ευρωπαϊκό επίπεδο) ο θεσμός της απευθείας μετάδοσης μέσω internet των μαθημάτων στην τάξη για μαθητές που θα «συμμετέχουν» εξ αποστάσεως.

Κάτω από τους υποκριτικούς σκοπούς της «εξυπηρέτησης της συνταγματικής επιταγής προαγωγής της διδασκαλίας» και της «διασφάλισης ότι οι μαθητές δεν θα αποξενώνονται από τη μαθησιακή διαδικασία και το αγαθό της γνώσης», στην πραγματικότητα με τη διάταξη αυτή ακυρώνεται συνολικά ο παιδαγωγικός χαρακτήρας του σχολείου, η ζωντανή αλληλεπίδραση του εκπαιδευτικού με τα παιδιά, η απερίσπαστη ανάπτυξη της προσωπικότητας του παιδιού μέσα από τη συλλογική διαδικασία που είναι η τάξη. Το διαζύγιο που έχει πάρει το υπουργείο Παιδείας από την παιδεία, μετατρέποντας τα σχολικά μαθήματα σε webinars, διαφαίνεται και στη σχετική υπουργική απόφαση που ακολούθησε της τροπολογίας, όπου αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι «η ζωντανή μετάδοση αφορά μόνο το μέρος της διδακτικής ώρας που αφιερώνεται στην παράδοση μαθήματος» διασπώντας τον ενιαίο χαρακτήρα της εκπαιδευτικής πράξης, ενώ ακόμη θεωρεί τον

εκπαιδευτικό καθηλωμένο όλη την ώρα του μαθήματος στην έδρα του, αφού «για τη μετάδοση του ήχου, η συσκευή θα πρέπει να είναι σταθερά τοποθετημένη κοντά στον εκπαιδευτικό».

Ακόμη, η διάταξη αυτή παραβιάζει κατάφωρα βασικές διατάξεις προστασίας εργασιακών και ατομικών δικαιωμάτων, θεσμοθετώντας την «καινοτομία» της on-line παρακολούθησης εργαζομένων την ώρα εργασίας, με χαρακτηριστική τη δήλωση Λοβέρδου ότι «η κάμερα στην τάξη επιτρέπει να διαμορφώνουμε γνώμη για το πώς κάνουν μάθημα οι εκπαιδευτικοί». Ταυτόχρονα κονιορτοποιείται κάθε έννοια προστασίας προσωπικών δεδομένων και μάλιστα ευαίσθητων δεδομένων, που αφορούν ανήλικα παιδιά, τα οποία δολίως προσπαθεί η υπουργός (αν και απόφοιτη του Harvard Law School) να μας προκαταλάβει στην εισηγητική έκθεση αναφέροντας ότι τα προσωπικά δεδομένα των συμμετεχόντων είναι «απλά κατά τεκμήριο». Σημειώνεται ενδεικτικά ότι στο παρελθόν ακόμη και η «ανεξάρτητη» Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα ρητά απαγόρευσε τη χρήση καμερών στα σχολεία, παρά μόνο για λόγους ασφαλείας σε εξωτερικούς χώρους εκτός σχολικού ωραρίου (και μάλιστα αναφερόμενη σε κάμερες CCTV – κλειστού κυκλώματος), ενώ ακόμη και σε δημόσιες σχολικές εκδηλώσεις η φωτογράφιση παιδιών επιτρεπόταν υπό αυστηρές προϋποθέσεις και αφού είχε προηγηθεί η συναίνεση των γονέων.

Τέλος, η υποκρισία της κυβέρνησης στο ενδιαφέρον για «προαγωγή της δημόσιας εκπαίδευσης και την άμβλυνση των ανισοτήτων» αποδεικνύεται από το γεγονός ότι για την εφαρμογή της «σύγχρονης εκπαίδευσης» δεν υπάρχει ειδική οικονομική μέριμνα για την ανάπτυξη των αντίστοιχων υποδομών, με την σχετική έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους να αναφέρει ότι δεν προκύπτει επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού. Έτσι μετατίθεται η ευθύνη για την εγκατάσταση της αναγκαίας υποδομής στους ίδιους τους εκπαιδευτικούς (ας φέρουν υπολογιστές από το σπίτι τους), ενώ για τους μαθητές το πρόβλημα της σύνδεσης στην ψηφιακή τάξη λύνεται... πρωτοποριακά, με την υπουργική απόφαση να δίνει τη δυνατότητα χρήσης ακόμη και σταθερού τηλεφώνου!

Ποιους πολιτικούς στόχους κρύβουν οι κάμερες

Η νέα διάταξη έχει πολλαπλούς στόχους.

Στο επίπεδο των δικαιωμάτων στα αγαθά της παιδείας:

1. Εθισμό στην εκπαίδευση χωρίς σχολεία, χωρίς εκπαιδευτικούς, χωρίς ανάγκη κτιριακών υποδομών, χωρίς όρια μαθητών στην τάξη, με νομιμοποιημένη την αδιοριστία των εκπαιδευτικών.
2. Περαιτέρω υποβάθμιση της σχολικής παιδείας, με αντιπαιδαγωγικές μεθόδους μετατροπής της διαδικασίας εκπαίδευσης σε στείρα μετάδοση γνώσεων, με πανοπτικό έλεγχο και αυστηρή επιτήρηση της σχολικής ζωής που θα αποστερεί τη δυνατότητα ολοκληρωμένης μόρφωσης, ειδικά για τα πιο φτωχά στρώματα.
3. Προλείανση του εδάφους για την αξιολόγηση σχολικών μονάδων (και εκπαιδευτικών), με τις «ζωντανές» διδασκαλίες (και την εύστοχα αναφερόμενη επεξεργασία των «μεταδεδομένων» τους) να αποτελούν πολύτιμα εργαλεία μετασχηματισμού των σχολείων σε ανταγωνιστικές μονάδες με περαιτέρω όξυνση των ταξικών ανισοτήτων.

Στο επίπεδο των εργασιακών δικαιωμάτων:

1. Την αποδοχή της παρακολούθησης εργαζομένων στον χώρο εργασίας την ώρα της δουλειάς, παραβιάζοντας κατοχυρωμένα δικαιώματα και συντείνουντας στην εντατικοποίηση της εργασίας.
2. Περαιτέρω εμπέδωση της τηλεργασίας, που επιφέρει σειρά ανατροπών στις εργασιακές συνθήκες (καταστρατήγηση ωραρίων, δουλειά και στην άδεια), που συνοδεύόμενα και από τηλεσυνελεύσεις, τηλεψηφοφορίες σε σωματεία κ.λπ., θα συντρίψουν τη δυνατότητα συλλογικής συζήτησης και δράσης.
3. Την «αξιολόγηση» της εργασίας και το φακέλωμα των εργαζομένων ως εργαλείων απολύσεων, μειώσεων μισθού κ.λπ.

Τέλος, στο επίπεδο των ατομικών – δημοκρατικών δικαιωμάτων, πέραν της αμφισβήτησης της («πολυπαιγμένης» τα τελευταία χρόνια) προστασίας των προσωπικών δεδομένων, επιβάλλει την εμπέδωση της οργουελιανού τύπου επιτήρησης της καθημερινής ιδιωτικής ζωής από την πολύ τρυφερή παιδική ηλικία.

Αν στα παραπάνω προσθέσουμε την εμπειρία από την πολιτική όλων των κυβερνήσεων τα τελευταία 25 χρόνια, ειδικά στην παιδεία, καταλαβαίνουμε ότι η διάταξη για τις κάμερες δεν αποτελεί ένα πρόσκαιρο ή έστω πρόχειρο μέτρο αντιμετώπισης των συνεπειών της πανδημίας. Η διάταξη αυτή, σε μεγάλο βαθμό, οικοδομεί στην πράξη (μαζί με το κατατεθειμένο νομοσχέδιο για την εκπαίδευση) την περαιτέρω απορύθμιση της παιδείας και ταυτόχρονα τη διευρυνόμενη τάση φασιστικοποίησης της κοινωνικής ζωής. Αποκαλύπτεται η πραγματική ατζέντα της «επιστροφής στην κανονικότητα» που, με αφορμή και την πανδημία, απεργάζεται και υλοποιεί η Κυβέρνηση της ΝΔ και η -επίσημα προσκεκλημένη στην περσινή σύνοδο της Λέσχης Bilderberg- κ. Κεραμέως.

Η στάση συνδικαλιστικών ηγεσιών και αντιπολίτευσης

Παρά τη γενική κατακραυγή για τη (ν)τροπολογία αυτή από την εκπαιδευτική κοινότητα αλλά και ευρύτερα την κοινωνία (με σχετικό ψήφισμα που κυκλοφόρησε στο Ανααζ να έχει συγκεντρώσει ήδη σχεδόν 50.000 υπογραφές), οι υποταγμένες στις επιλογές της κυβέρνησης ηγεσίες της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ δίνουν «αέρα» στην πολιτική της. Κορυφαίο δείγμα η ΔΟΕ, η οποία το μόνο που βρήκε να ψελλίσει ήταν η έλλειψη της λεγόμενης «μελέτης αντίκτυπου» που οφείλει να κάνει το υπουργείο Παιδείας στο πλαίσιο της προστασίας των προσωπικών δεδομένων (λες και αυτό θα αποτελέσει εμπόδιο για το υπουργείο). Αρνούνται μάλιστα να πραγματοποιηθούν γενικές συνελεύσεις γιατί «δεν θα έχουν επιτυχία»...

Ακόμη χειρότερη η στάση της αντιπολίτευσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ επαληθεύει για πολλοστή φορά το ρόλο της «υπεύθυνης» αντιπολίτευσης και γίνεται ιμάντας μεταφοράς της χολερικής φιλολογίας των «αρίστων» για τους εκπαιδευτικούς που φοβούνται για συντεχνιακούς λόγους τις κάμερες. Συμβάλλει στην προσπάθεια να μετακινηθεί η εστίαση της συζήτησης προς την πλευρά των αγωνιστών, προτρέποντάς τους να μην επιδεικνύουν

«στείρα αντίθεση» και να καταθέσουν «εποικοδομητικές» προτάσεις (ίσως γιατί αναπολούν το ρόλο τους ως διαχειριστών του συστήματος). Τέλος, το ΚΚΕ θέλει να «κρατήσει τους καλούς βαθμούς» που έχει πάρει στις εξετάσεις υποταγής κατά τον καιρό του lockdown, με εμβληματικές την ουσιαστική αποδοχή της επιλογής της ασύγχρονης εκπαίδευσης και του ανοίγματος των σχολείων χωρίς ουσιαστικά μέτρα προστασίας. Περιορίζεται για μια ακόμη φορά σε συμβολική αντιπολίτευση (και για τις κάμερες και για το εκπαιδευτικό νομοσχέδιο), υπονομεύοντας την ανάπτυξη αγώνων.

Ο αγώνας ενάντια στις κάμερες μας αφορά όλους

Επειδή -όπως αναδείχθηκε- η πολιτική στόχευση της (ν)τροπολογίας είναι ευρεία, ο αγώνας δεν αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς ή έστω και τους γονείς, αλλά όλη την κοινωνία. Η επιλογή της κυβέρνησης της ΝΔ να προωθήσει εν μέσω ενός υγειονομικού κινδύνου την ατζέντα των ακραίων νεοφιλελεύθερων μέτρων (σε συνδυασμό με την τρομοκρατία του κόσμου με πρόστιμα, ΜΑΤ στις πλατείες κ.λπ.) μάλλον δεν θα είναι στρωμένη με ροδοπέταλα. Φαίνεται ότι δεν είναι εφικτό (εδώ ή και σε άλλα θέματα) να βρεθεί ο αντίστοιχος Τσιόδρας για να «κουκουλώσει» τις κυβερνητικές ευθύνες (η επιλογή ενός τέτοιου ρόλου για τον κ. Μπαμπινιώτη μάλλον «κάηκε» από τον ίδιο και όσα είπε).

Τα πρώτα μηνύματα από τις διαθέσεις του κόσμου είναι ενθαρρυντικά (ενδεικτική η συμμετοχή χιλιάδων στο συλλαλητήριο της 13/5). Φαίνεται ότι (με καταλύτη και την οικονομική κρίση που είναι σε εξέλιξη) μπορεί να ξεδιπλωθεί ένα ευρύτερο κίνημα ενάντια στις κάμερες (και το νομοσχέδιο για την εκπαίδευση) που θα στρέφεται -αντικειμενικά- ενάντια στο σύνολο της κυβερνητικής ατζέντας. Είναι επιτακτική υποχρέωση για τις οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τους αγωνιστές **να δουλέψουν ενωτικά για την οργάνωση μαζικών κινητοποιήσεων**

για κατάργηση της τροπολογίας, υποχρεώνοντας την κυβέρνηση της ΝΔ σε αναδίπλωση, γεγονός που θα αφήσει παρακαταθήκες για την παραπέρα ανάπτυξη του κινήματος.

Κ. Μ.